

Yuri Honing Acoustic Quartet

Winterreise, het jaarlijkse muzikale festijn van Yuri Honing. Met onder anderen Gabriel Rios en Erik Bosgraaf. De Roode Bioscoop, Amsterdam, 16/12 Ook nog in Paradiso 29/12

Elke toon is in beweging, nimmer roekeloos en altijd open voor gesprek.

TIM SPRANGERS

Poedelnaakt. Uitgekleed en ultiem kwetsbaar. Die repeterende, uitgerekte touchering van de snaredrum, twee bastonen en velours pianokleed. Ontdaan van alle franje. De compositie True van het Yuri Honing Acoustic Quartet is met stip binnengekomen in de lijst van mooiste Nederlandse jazzcomposities. Het verhult niets, schittert in puurheid en creëert een ongelooflijke hoeveelheid ruimte.

Dat is waar Yuri Honing ook naar zoekt in deze band. Diepte. Muziek waar je niet alleen omheen, maar ook doorheen kunt lopen. Driedimensionale kunst. Het ligt in zijn klank opgesloten. De tenorsaxofonist staat bekend om zijn stevige, nietsontziende kleur die de band kan overstemmen. Dictatoriale dominantie ligt op de loer. Maar zijn klank draagt tevens, op bijna mysterieuze wijze, grote hoeveelheden lucht. Elke toon is in beweging, nimmer roekeloos en altijd open voor gesprek. Saxofonist Jan Garbarek is nooit ver weg. Ook de Noor bezit over zo'n bronzen geluid dat balanceert op een lijntje tussen plomp en broos. In die tegenstelling huist een prettige spanning zonder schuilplaatsen.

Honing is de man van het jaar in de Nederlandse jazzmuziek. Tegelijk met de persing van zijn lovend ontvangen album True werd hij in de lente uitgeroepen tot winnaar van de VPRO Boy Edgar Prijs 2012. Een stroom aan publiciteit

volgde. Net als een enorme reeks aan optredens in binnen- en buitenland. En de kers op de taart moet nog komen. Voor de zesde keer sluit Honing zijn jaar af in Paradiso, met het genre-overstijgende Winterreise-spektakel.

Hij denkt graag groot, maar kan ook genieten van het kleinschalige. En terecht. In een charmant theatertje als De Roode Bioscoop klinkt de muziek van zijn akoestische kwartet misschien wel het beste. Je zit met je neus op de muzikanten, de instrumenten licht versterkt. Dat komt de intimiteit ten goede. Dit kwartet moet zich op alle vlakken blootgeven. De grooves zijn kaal en bemoeien zich niet met ingewikkelde maatsoorten. Het draait om de weemoedige thema's die de band in serene omgeving en met in het moment gegeven inspiratie uitgraaft.

Het zacht bevoelen van de pianosnaren door Wolfert Brederode en de belletjes van drummer Joost Lijbaart: zo kwetsbaar en daarom zo sterk. En als Honing zwierig de warm klinkende contrabastonen van Mark Haanstra omstrengelt, lijken ze met de ogen dicht zowaar te dansen.